

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. Věry Jachurové a Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph. D., v právní věci

žalobce: **XY s.r.o.**, IČO:
se sídlem
zastoupený Mgr. Michalem Solichem, advokátem
se sídlem Hradec Králové, Československé armády 556

proti

žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**
se sídlem Praha 1, Těšnov 65/17

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 11. 2016 č.j. 67287/2016-MZE-14141

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu (dále jen „SZIF“) ze dne 22. 9. 2016 č.j. SZIF/2016/053608 (dále jen „rozhodnutí SZIF“). Rozhodnutím SZIF byla zamítnuta žádost žalobce o platbu pro zemědělce dodávající zemědělské postupy příznivé pro klima a životní prostředí pro rok 2015 podle § 11 zákona č. 256/2000 Sb., o státním zemědělském intervenčním fondu a o změně některých dalších zákonů (dále jen „zákon o SZIF“), podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1306/2013, nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č.

1307/2013, nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) č. 639/2014, nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) č. 640/2014, nařízení Komise (EU) č. 809/2014 a v souladu s nařízením vlády č. 50/2015 Sb., o stanovení některých podmínek poskytování přímých plateb zemědělcům a o změně některých souvisejících nařízení vlády (dále jen „nařízení vlády č. 50/2015 Sb.“).

2. V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce doručil SZIF dne 29. 5. 2015 žádost o poskytnutí platby pro zemědělce dodržující zemědělské postupy pro klima a životní prostředí pro rok 2015 (dále jen „žádost“) podle nařízení vlády na celkovou výměru 44,49 ha. Při administrativní kontrole provedené dne 19. 9. 2016 SZIF zjistil, že žalobci nebyla přiznána jednotná platba na plochu zemědělské půdy pro rok 2015. Tím nebyla dodržena podmínka uvedená v čl. 43 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1307/2013 ze dne 17.12.2013, kterým se stanoví pravidla pro přímé platby zemědělcům v režimech podpory v rámci společné zemědělské politiky a kterým se zrušují nařízení Rady (ES) č. 637/2008 a nařízení Rady (ES) č. 73/2009 (dále jen „nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1307/2013“), podle kterého se platba pro zemědělce dodržující zemědělské postupy příznivé pro klima a životní prostředí poskytne jen žadatelům, kteří mají nárok na jednotnou platbu na plochu zemědělské půdy.
3. Žalovaný odmítl odvolací námitku žalobce, že řízení o nepřiznání platby na plochu zemědělské půdy pro rok 2015 nebylo pravomocně ukončeno. Žalobce proti rozhodnutí o zamítnutí jednotné platby na plochu zemědělské půdy uplatnil řádný opravný prostředek, přičemž Ministerstvo zemědělství o odvolání rozhodlo rozhodnutím č.j. 20845/2016-MZE-14141, kterým potvrdilo rozhodnutí SZIF č.j. SZIF/2016/0009577 o zamítnutí jednotné platby na plochu pro rok 2015. Rozhodnutí č.j. 20845/2016-MZE-14141 o zamítnutí žalobcova odvolání nabylo právní moci dne 16. 5. 2016, a řízení o žádosti tedy bylo ukončeno pravomocným rozhodnutím. Právní moc jako vlastnost rozhodnutí vyjadřuje konečnost, nezměnitelnost a závaznost rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že správní řízení o žádosti bylo ukončeno pravomocným rozhodnutím, má toto rozhodnutí výše uvedené vlastnosti, a lze ho brát za poslední rozhodnutí v rámci správního řízení vedeného v režimu správního řádu. Žaloba podaná žalobcem ke správnímu soudu a řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, které žalobce uvedl, je vedeno v režimu zákona č. 150/2002 Sb. Vzhledem k tomu, že žalovaný nezjistil v postupu SZIF pochybení, nebylo odvolání žalobce shledáno důvodným.
4. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce namítl nesprávné a neúplné zjištění skutkového stavu věci (nesprávné hodnocení důkazů) a nesprávné právní posouzení. Rovněž namítl, že přecházející řízení je stíženo podstatnými vadami a z těchto důvodů je nezákonné. Konkrétně pak uvedl, že rozhodnutí Ministerstva zemědělství č.j. 20845/2016-MZE-14141 ze dne 12.5.2016 (dále jen „rozhodnutí ministerstva ze dne 12. 5. 2016“) napadl správní žalobou, která je u Městského soudu v Praze projednávána v řízení vedeném pod sp. zn. 3 A 127/2016, přičemž vyjádřil přesvědčení, že v uvedeném řízení bude rozhodnutí ministerstva ze dne 12. 5. 2016 jako nezákonné zrušeno, a odpadne tak důvod pro nepřiznání Greening pro rok 2015.
5. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a konstatoval, že podkladem pro jeho vydání bylo rozhodnutí ministerstva ze dne 12.5.2016, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí

SZIF o zamítnutí žádosti žalobce o poskytnutí jednotné platby na plochu zemědělské půdy pro rok 2015. Rozhodnutí ministerstva ze dne 12. 5. 2016 je pravomocné a nebylo doposud zrušeno. S ohledem na uvedené pravomocné rozhodnutí bylo postupováno v souladu s čl. 43 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1307/2013 a žádost žalobce o poskytnutí platby pro zemědělce dodržující zemědělské postupy příznivé pro klima a životní prostředí pro rok 2015 byla zamítnuta.

6. V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:
7. Podle § 11 odst. 1 zákona o SZIF Fond poskytuje dotace v souladu s tímto zákonem, zákonem o zemědělství, nařízeními vlády vydanými k jejich provedení a podle přímo použitelných předpisů Evropské unie upravujících financování společné zemědělské politiky.
8. Podle kapitoly 3 – Platba na zemědělské postupy příznivé pro klima a životní prostředí, článku 43 - Obecná pravidla, odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1307/2013, platí, *že zemědělci, kteří mají nárok na platbu v režimu základní platby nebo v režimu jednotné platby na plochu, musejí dodržovat na všech svých způsobilých hektarech ve smyslu čl. 32 odst. 2 až 5 zemědělské postupy příznivé pro klima a životní prostředí uvedené v odstavci 2 tohoto článku a nebo rovnocenné postupy uvedené v odstavci 3 tohoto článku.*
9. Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Nutno předeslat, že těžiště žalobní argumentace je založeno na tvrzení, že rozhodnutí ministerstva ze dne 12. 5. 2016, z něhož správní orgány vycházely, je nezákonné. Žalobce tedy primárně - a s ohledem na absenci jiných konkrétních námitek (viz níže) i výlučně - brojí de facto proti rozhodnutí, jímž byla podle článku 19 odst. 1 nařízení Komise v přenesené pravomoci č. 640/2014 ze dne 11. 3. 2014, kterým se doplňuje nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1306/2013, pokud jde o integrovaný administrativní a kontrolní systém a o podmínky pro zamítnutí nebo odnětí plateb a správní sankce uplatňované na přímé platby, podporu na rozvoj venkova a podmíněnost, pravomocně zamítnuta jeho žádost o přiznání jednotné platby na plochu zemědělské půdy pro rok 2015. Předmětem napadeného rozhodnutí je přitom žádost žalobce o platbu pro zemědělce dodržující zemědělské postupy příznivé pro klima a životní prostředí pro rok 2015 podle článku 43 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1307/2013. Žalobce přitom nikterak nezpochybnil (a dlužno dodat, že ani nemohl zpochybnit) nosný závěr napadeného rozhodnutí, resp. rozhodnutí SZIF o nesplnění podmínky uvedené v článku 43 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1307/2013.
11. Soud na tomto místě připomíná, že ve smyslu § 75 odst. 1 s.ř.s. je přezkum napadeného správního rozhodnutí ukotven ke skutkovému a právnímu stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Jde o projev přezkumné povahy správního soudnictví

v řízení o žalobách proti rozhodnutí správního orgánu. Řízení před správním soudem není pokračováním správního řízení (třetí instancí); jeho smyslem (cílem) je posouzení, zda správní orgán zjistil skutkový stav v souladu s platnou právní úpravou. Jestliže žalobce podal žádost o platbu pro zemědělce dodržující zemědělské postupy příznivé pro klima a životní prostředí pro rok 2015, aniž by mu vznikl nárok na jednotnou platbu na plochu, přičemž tento skutkový stav nedoznal změny ani v průběhu odvolacího řízení, resp. k okamžiku vydání napadeného rozhodnutí, rozhodl žalovaný na základě skutkového stavu věci zjištěného v souladu s platnou právní úpravou. Tento správný skutkový závěr pak již nemůže být v řízení podle § 65 a násl. s.ř.s. revidován na základě případné proměny skutkového stavu, která nastane až po vydání napadeného rozhodnutí. I pokud by tedy byl žalobce úspěšný v řízení o žalobě proti rozhodnutí ze dne 12. 5. 2016, nemohla by taková skutečnost založit důvodnost námitky, která vychází z tvrzení o nezákonnosti (tohoto) jiného než žalobou napadeného rozhodnutí. Jak konstatoval NSS v rozhodnutí ze dne 27. 11. 2013 č.j. 4 As 141/2013-28: *„Ustanovení § 75 odst. 1 s.ř.s. nebrání tomu, aby soud při svém rozhodování vycházel z dokumentů, které vznikly až po vydání žalobou napadeného správního rozhodnutí, pokud popisují stav, jež ke dni rozhodování správního orgánu objektivně existoval.“* (podtržení přidáno soudem). Jelikož rozhodnutí o žalobě ve věci sp. zn. 3 A 127/2016 nemůže mít povahu dokumentu s vypovídací hodnotou o relevantním skutkovém stavu, nebyl soud povinen z tohoto dokumentu/důkazu meritorně vycházet.

12. Nadto nelze přehlédnout, že ani eventuální závěr o nezákonnosti rozhodnutí ministerstva ze dne 12. 5. 2016, k němuž by dospěl Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 12. 2019 č.j. 3 A 127/2016-35, kterým byla žaloba podaná žalobcem proti rozhodnutí ministerstva ze dne 12. 5. 2016 zamítnuta, by nemohl mít vliv na posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí. Případným zrušením rozhodnutí ministerstva ze dne 12. 5. 2016, případně i jemu předcházejícího prvoinstančního rozhodnutí totiž nedojde ke vzniku nároku žalobce na jednotnou platbu na plochu pro rok 2015, nýbrž jen k odstranění (negativního) rozhodnutí o tomto nároku a ke vzniku povinnosti správního orgánu o žádosti znovu rozhodnout. Zbývá dodat, že pokud by hypoteticky správní orgán, vázán právním názorem soudu, v budoucnu žalobci přiznal nárok na jednotnou platbu na plochu pro rok 2015, mohly by být splněny předpoklady pro obnovu řízení ve věci (nyní přezkoumávané) pravomocně zamítnuté žádosti o platbu pro zemědělce dodržující zemědělské postupy pro klima pro rok 2015 ve smyslu § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu, neboť by *bylo změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno a toto rozhodnutí může odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.*

13. Žalobce dále jen v obecné rovině namítl, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném a neúplném zjištění skutkového stavu věci, nesprávném hodnocení důkazů a nesprávném právním posouzení. Ve vztahu k této argumentaci je nutno zdůraznit, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s.ř.s. je ovládáno dispoziční zásadou, a je to tedy žalobce, kdo určuje obsahovou kvalitu a rozsah výtek proti napadenému rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo. Rozšířený senát NSS v rozhodnutí ze dne 20. 12. 2005 č.j. 2 Azs 92/2005-58 vyslovil, že: *„Žalobce je též povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na*

určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.“ Žalobce nicméně v žalobě vůbec nespecifikoval konkrétní nedostatky ve zjištěném skutkovém stavu, neozřejmil, jaké důkazy a proč měly být správními orgány nesprávně hodnoceny, ani neuvedl, na základě jakých úvah dospěl k závěru o nesprávném právním posouzení věci, a to zejména ve vztahu k aplikovanému článku 43 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1307/2013, z něhož zřetelně vyplývá podmíněnost uplatněného nároku existencí nároku na jednotnou platbu na plochu. Jeho nekonkrétní argumentaci nelze vzhledem k výše uvedenému považovat za řádné žalobní námítky (body) ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s., které by byly způsobilé vymezit rozsah soudního přezkumu. Soud k tomu na okraj dodává, že není jeho úkolem, aby konkrétní důvody nezákonnosti, popř. nicotnosti napadeného rozhodnutí za žalobce sám vyhledával či domýšlel. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu a nepřípustně by přebíral funkci žalobcova advokáta.

14. Pro úplnost soud uvádí, že rozhodnutí o návrhu žalobce na přerušení řízení nevydal, neboť, jak bylo konstatováno shora (viz bod 12 tohoto rozsudku), ve věci vedené pod sp. zn. 3 A 127/2016 již bylo Městským soudem v Praze pravomocně (meritorně) rozhodnuto.
15. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s.ř.s. tak učinil bez nařízení ústního jednání.
16. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. ledna 2020

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu

